

[Glistrup.]

hvert fald kan få den forretningsordensparagraf, der i den grad har spillet fallit ved den afstemning, vi lige har overværet, taget op til revision, taget op til ny behandling. Det er noget, der i allerhøjeste grad er behov for efter det, vi har set udspille sig her, hvor man forsøger at misbruge grundloven på den måde, som vi har været ude for i et forslag, der i øvrigt er gennemsyret af, at man forsøger at unddrage sig grundlovens sunde tanke, at det er folkets og parlamentets repræsentanter, der er revisorerne, der kontrollerer tingene, hvor man i hver evig eneste af disse dårligt gennemarbejdede og sjuksket udformede paragraffer forsøger at trække tingene væk fra statsrevisorerne. Dette her er simpelt hen et arbejde, som nærmer sig en bundrekord, også selv om man ikke kun kigger på, hvad vi arbejder med i denne uge; det vil blive stemplet som en af de sorte pletter, når disse års og dette folketings generations historie skal skrives.

Hilmar Baunsgaard (RV):

Vedrørende lovforslaget om revisionen af statens regnskaber skal jeg dels henvise til den betænkning, der er afgivet, dels til de bemærkninger, jeg gjorde ved første behandling. Der er intet sket under udvalgsarbejdet, som giver mig anledning til at ændre den karakteristik, jeg gav ved første behandling af dette forslag som værende under de givne omstændigheder et rigtigt og et saglig godt forslag.

Jeg har derudover kun én bemærkning om dette lovforslag, nemlig til hr. Glistrup, som talte meget om, at hele dette område var usandsynlig dårligt formuleret, og det er, at dette lovforslag, som i hvert fald alle andre end hr. Glistrup ved, bygger på et langvarigt udvalgsarbejde, hvor der har foreligget en betænkning, som folketinget har haft kendskab til i et halvt år. Så det må jeg tilbagevise i hvert fald for mit eget vedkommende.

Hvad lovforslaget om statsrevisorerne angår, skal jeg ikke gøre mange bemærkninger. Jeg har selvsagt et par bemærkninger til hr. Glistrup i anledning af den tale, han holdt, ligesom jeg har en enkelt principiel betragtning at fremføre. Hr. Glistrup henviser til, at man i 1974 har forsøgt at holde fremskridtspartiet udenfor, og at dette kun

blev afværget ved hjælp af et valgforbund indgået mellem fremskridtspartiet og retsforbundet. Hr. Glistrup ved, at når andre respekterer indgåede aftaler om ikke at referere fortrolige forhandlinger, kan man ikke vide alt, og jeg må derfor, da jeg respekterer fortrolige forhandlinger, indskrænke mig til at sige til hr. Glistrup: dette er ikke rigtigt, der var andre årsager. Jeg bebrejder ikke hr. Glistrup, at han ikke kender dem; han kan ikke kende dem. Jeg må bare sige, at hans meget grove kritik vedrørende denne sag, er altså ikke holdbar.

Derimod må jeg — og dette kommer til for mig ligesom at stå som en karakteristik af hele hr. Glistrups forsøg på uanset grundlag eller ikke-grundlag at skabe en eller anden forestilling om noget vældig gedulgt — tilbagevise meget kraftigt, hvad der fra fremskridtspartiets side skrives i betænkningen, nemlig at i 1967, da man udvidede antallet af statsrevisorer til 5, blev der truffet en aftale mellem de 5 partier, socialdemokratiet, de radikale, de konservative, venstre og SF, gående ud på, at disse 5 partier fremtidig uanset mandatmæssige forskydninger ved fremtidige valg, hver skulle have en statsrevisor. Dette er usandt. Det triste er, at hr. Glistrup ved, det er usandt. Han har fået at vide under udvalgsarbejdet, at dette er aldeles urigtigt. En sådan aftale er ikke truffet og kunne ikke træffes. Der var en aftale, som der har været altid, om, at de partier, der var udvalgsberettigede og derfor fik plads i finansudvalget, hver fik en statsrevisor. Men det er jo noget ganske andet end det, der siges her.

Så sagde hr. Glistrup, at han opfattede statsrevisorerne som noget særdeles centralt, og jeg vil gerne sige, at det gør vi også i det radikale venstre. Og her har jeg den principielle betragtning at gøre gældende, som jeg også fremførte under lovforslagets første behandling, at de partier, som i finansudvalget sidder og påtager sig ansvaret for at give bevillinger, også bør have en mulighed for igennem statsrevisionen at øve en kontrol med bevillingernes anvendelse.

Jeg har egentlig fået en fornemmelse af, at fremskridtspartiet principielt er enig i denne opfattelse, men altså med en begrænsning for, hvor stort antallet skulle være. Det er her, vores gradsforskel i opfattelsen — det er jo ikke en væsensforskel,